

Ето какво ни разказва единъ нашъ писателъ за него:

„Ние видѣхме попъ Груя миналата година въ с. Баня, Панагюрско. Още на другия день слѣдъ пристиганието си, отидохме да го навѣстимъ въ дома му и да се запознаемъ съ него.

Попъ Грую бѣ на 71—72 години, съ малко лице, сухо и длъгнесто срѣденъ рѣстъ, възголъмъ носъ и съ побѣлѣла вече брада. Той изглеждаше още бодъръ и се разпалваше, кога говори, ставаше и сѣдаше постоянно на мѣстото си.

Ние го намѣрихме седналъ въ една малка стая, съградена наскоро. Едно дъсчено легло, върху което бѣха постлани стари постилки, бѣ сложено близу до коминя, на земята. Два малки стола бѣха назначени за гоститѣ, които идваха при него. Въ единъ ъгълъ на стаята стоеше окачена иконата Св. Богородица, а до леглото му бѣ изправена една бѣклица съ вино. Отъ врѣме на врѣме пийваше по една глътка, „за да мѣле по-добрѣ воденицата“, казваше той.

Попъ Грую ни разказа много нѣща отъ миналото, за възстанието.

Всѣка година на 20 априлъ той отивалъ на Оборище, гдѣто се служи водосвѣтъ. Но той отивалъ тамъ съ пушка и сабя. така, както е билъ прѣзъ врѣме на възстанието. Напоследъкъ му напомнили да не ходи така, ала попъ Грую заявилъ високо:

— Такъвъ съмъ билъ, такъвъ и ще си бѣда!

Въ селото всички обичали попъ Груя. Съ неговото минало, заслугитѣ, които имаше къмъ Отечеството, всичкитѣ селяне сѣ гордѣяли. Името му ще остане за винаги запечатано въ сърдцето на всѣкиго, който милѣе за своето отечество“.